

VII. Det særlige politiske udvalg.

ning og sagens humanitære side i det hele, var, som indledningsvis antydet, hovedsagelig platonisk. Blandt araberne var Libanon nok det land, der ofrede mest tid på det humanitære aspekt, jfr. også nedenfor om forholdene i flygtningelejrene i Libanon.

Israel kritiserede UNRWA's praksis, hvorefter status som flygtning går i arv fra den oprindelige flygtning til hans børn og børnebørn. Denne praksis bar en del af skylden for de lange flygtningelister — i dag var således hovedparten af navnene på disse lister børn og unge, født efter begivenhederne i 1948 („en gang flygtning, altid flygtning“). Det var vigtigt, ikke mindst i lyset af den finansielle krisesituation, at der blev iværksat en grundig kontrol af disse lister, herunder også med henblik på uoplyste dødsfald.

Det danske indlæg, (bilag 10) holdt sig til de humanitære aspekter af flygtningeproblemet. Det var overraskende og al ære og respekt værd, at UNRWA under de meget vanskelige forhold havde været i stand til at fremvise så relativt gode resultater, herunder indenfor sundheds- og uddannelsessektoren.

Fra dansk side tillagde man ikke mindst UNRWA's arbejde inden for uddannelsessektoren, der nu lægger beslag på 43 procent af UNRWA's udgifter, stor værdi. Der var her tale om en konstruktiv indsats, der ikke blot tager sigte på de umiddelbare behov men peger fremad. Den store og stigende interesse flygtningene selv viser undervisningen var et vidnesbyrd om, at de i uddannelsen ser den bedste garanti for en mennekskeværdig fremtid.

Det ville være yderst uheldigt, hvis UNRWA's nuværende finansielle krise, som man kunne befrygte det, ville medføre en nedskæring i udgifterne til uddannelse og oplæring. Fra dansk side måtte man appellere til alle om at bidrage efter evne til at undgå noget sådant. Den danske regering havde i 1969 i erkendelse af den særlige karakter af UNRWA's uddannelsesprogrammer udover det regulære bidrag til UNRWA-s budget, (ca. 100.000 dollars) ydet et beløb på ½ million dollars under det danske tekniske bistandsprogram. En stor del af denne hjælp var gået til driften af to seminarier i Ramallah. Herudover var der ydet et engangsbeløb på 310.000 dollars til opførelse af skoler.

Også New Zealand koncentrerede sig om det undervisningsmæssige aspekt. UNRWA's økonomiske vanskeligheder kunne ikke realistisk ventes søgt løst ved at skære ned på hverken administrationsomkostninger, rationer, det antal flygtninge, der modtog dem eller på sundhedstjeneste. Derimod kunne netop udgifterne til undervisning ventes at komme i søgelyset. Det ville være tragisk, da just disse bevillinger var dem, der åbnede mulighed for forbedring på længere sigt i den ellers håbløse flygtningesituation.

USA, der har dækket ca. 70 procent af UNRWA's hidtidige udgifter, tilkendegav, at man ville fortsætte støtten, og appellerede indtrængende til alle regeringer og organisationer om at forøge deres bidrag til UNRWA's virksomhed.

Fra britisk side opfordredes på baggrund af Storbritanniens store bidrag til UNRWA de mere end 50 lande, som stemte for fortsættelsen af UNRWA's mandat, men som ikke bidrog finansielt til arbejdet, til at gøre dette. Specielt appellerede den britiske FN ambassadør til Sovjetunionen om at yde bidrag — en appel, der senere blev afvist under henvisning til Sovjetunionens store bilaterale støtte til de arabiske lande.

C. Forholdene i flygtningelejrene i Libanon.

Med baggrund i en række pressemeddelelser om palæstinensiske kommandoers overtagelse af flygtningelejrene i Libanon bekræftede generalkommissæren, at der gennem de sidste uger havde været bevæbnede mænd til stede i et antal lejre, og at det libanesiske politi havde været fraværende. Der var imidlertid ikke forekommet indgreb i UNRWA's aktiviteter, og UNRWA havde kunnet opretholde kontrollen med, at bistanden kom de flygtninge til gode, den var bestemt for. Generalkommissæren konkluderede, at der var tale om midlertidige anomaliteter, og at situationen i flygtningelejrene i Libanon var på vej tilbage til de tidligere tilstande.

Også den israelske repræsentant indbefattede i sit første indlæg i den generelle UNRWA-debat en passus om Libanonlejrene og sagde, at FN ikke kunne give bistand til personer, der førte krig mod en medlemstat. Han holdt imidlertid mulig-